

A Pécsi Ítéltábla a Kaposvári 4. számú Ügyvédi Iroda által képviselt **I.rendű felperes neve** I. rendű és **II.rendű felperes neve** II. rendű (mindketten alatti lakos) felpereseknek - a személyesen eljáró **alperes neve** (címe) alperes ellen kölcsön megfizetése iránt indított perében a Somogy Megyei Bíróság 2011. szeptember 27. napján kelt 21.P.20.224/2011/13. számú ítélet ellen az alperes által 14. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak 137.500 (egyszázharminchétezer-ötszáz) forint másodfokú eljárásban felmerült perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperesek házastársak. Az I. rendű felperes és az alperes között hosszú ideje tartó baráti kapcsolat állt fenn, az alperes az I. rendű felperestől több alkalommal is átvett nagyobb összegű pénzt azzal, hogy rövid időn belül kamattal növelten adja azt vissza az I. rendű felperes részére. Az I. rendű felperesnek nem volt arra rálátása, hogy az alperes az átadott pénzösszeget kinek, milyen feltételekkel adta tovább. A pert megelőző esetekben az alperes az I. rendű felperestől átvett összegeket a megállapított kamattal növelt összegben minden esetben visszafizette az I. rendű felperesnek.

Az I. rendű felperes 2007. október 1-jén az alperes részére 5.500.000 forintot adott át, amely a felperesek házastársi közös vagyonát képezte. Az 5.500.000 forint átvételéről az alperes saját kezűleg írt átvételi elismervényt, amelyben elismerte az 5.500.000 forint kölcsönként történt átvételét az I-II. rendű felperestől azzal, hogy a kölcsön határozatlan idejű, de legalább három hónapra szól.

Az ilyen módon átvett 5.500.000 forintot az alperes pár napon belül A-né P.E.részére adta át, aki azt 12.000.000 forintra kiegészítve tovább adta R.G-nak.

2007. október 3. napján az alperes által szerkesztett kölcsönszerződést írt alá R.G. kölcsönvevő és A-né P.E. kölcsönadó a 12.000.000 forint tekintetében, amelyben a kölcsönvevő az összeg visszafizetését 2007. december 1-ig vállalta havi 10%-os kamat megfizetése mellett. R.G. az A-né P. E-től felvett 12.000.000 forintos kölcsönt nem fizette vissza, az A-né P.E. által tett feljelentés alapján a K Bíróság R.G-t csalás bűntettében bűnösnek találta és vele szemben büntetést szabott ki, valamint őt kötelezte A-né P.E. részére polgári jogi igény címén 12.000.000 forint és kamatai megfizetésére. Az ítélet a Somogy Bíróság 2.Bf.548/2010/2. számú végzésével jogerőre emelkedett.

A felperesek nem tudtak arról, hogy az alperes kinek és milyen szerződéses konstrukcióban adta tovább az általuk átadott 5.500.000 forintot. Az átadást követő 4-5 hónap elteltével az I. rendű felperes szóban visszakérte az alperestől az átadott összeget, azonban alperes teljesíteni nem tudott. 2009. január 12. napján írásban szólította fel az I. rendű felperes az alperest a kölcsön visszafizetésre, majd rövid időn belül jogi képviselője útján ismételt írásbeli felszólítást küldött az alperesnek, a felszólítások eredményre nem vezettek.

A felperesek kérték, hogy kötelezze a bíróság az alperest 5.500.000 forint kölcsön és annak 2007. október 1-től a kifizetésig járó törvényes mértékű késedelmi kamata és perköltség megfizetésére.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, arra hivatkozással, hogy a követelés nem vált esedékessé, mert ő sem kapta még vissza az 5.500.000 forintot, állította továbbá, hogy az általa írt átvételi elismervény színlelt, a felek között nem kölcsön jogviszony jött létre, hanem az a Ptk-ban nem nevesített közös befektetést takar.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak 5.500.000 forintot és annak 2008. február 1-től a kifizetésig járó törvényes mértékű késedelmi kamatát, valamint 670.000 forint elsőfokú eljárásban felmerült perköltséget, amely a felperesek által előlegezett illetékből és a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdésének *a)* pontja alapján megállapított ügyvédi munkadíjból tevődött össze.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapította, hogy a felperesek a perben a Pp.196.§ (1) bekezdés *a)* pontja szerinti teljes bizonyító erejű magánokirattal bizonyították a felek közötti kölcsönszerződés létrejöttét, ezzel szemben a Pp.164.§ (1) bekezdése alapján a perben az alperes kötelezettsége volt annak bizonyítása, hogy a kölcsönszerződés színlelt, más szerződést leplez, és a szerződést a leplezett szerződés alapján kell megítélni. Megállapította az elsőfokú bíróság, hogy az alperes a bizonyítási kötelezettségének a perben nem tudott eleget tenni, a bizonyítatlanság ezért az alperest terheli. A rendelkezésre álló bizonyítékok mérlegelésével azt állapította meg, hogy az alperes védekezésében felhívott indokok alkalmatlanok voltak a kölcsönszerződés színleltségének bizonyítására, a határozatlan idejű kölcsönszerződés pedig az I. rendű felperes felszólítása alapján esedékessé vált, így a szóbeli felszólítás időpontjától, azaz 2008. február 1-től az

alperes a visszafizetéssel késedelembe esett, amely miatt a felperesek javára a Ptk.301.§ (1) bekezdése szerinti késedelmi kamat megfizetésére is köteles.

Az ítélet ellen, annak megváltoztatása és a kereset elutasítása iránt az alperes terjesztett elő fellebbezést.

Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság az általa helyesen megállapított tényállásból téves jogi következtetés levonásával hozta meg ítéleti döntését.

Hivatkozott arra, hogy a 2011. április 11-én megtartott tárgyaláson az alperes személyesen azt adta elő, hogy „tudtam, hogy az ügyvéd úr nem saját részére kéri a pénzt, hanem ő tovább akarja adni”.

„Valóban arról beszéltünk az ügyvéd úrral, hogy mivel ő azt mondta, hogy tovább adja a pénzt, ezért akkor fogom én is visszakapni a pénzt, ha ő visszakapja, akkor kapja meg mindenki a részét.”

Álláspontja szerint tévedett e nyilatkozatokra tekintettel az elsőfokú bíróság, amikor azt állapította meg, hogy az alperes a kölcsönszerződés színleltségét nem tudta bizonyítani. Állította, hogy a felek akarata az volt, hogy a pénzt harmadik személynek kölcsönadva üzleti nyereséghez jussanak, amely megállapodás a Ptk.568.§-ában írt polgári jogi társaság szabályaihoz áll közel.

A fellebbezés sikerétől függetlenül kérte a felperesek javára megállapított elsőfokú perköltség leszállítását, annak eltúlzott voltára hivatkozással.

A felperesek fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult, annak helyes indokaira tekintettel.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a tényállást helyesen állapította meg, azt a másodfokú bíróság is elfogadta ítélezése alapjául.

A helyes tényállásból érdemben is helyes jogi következtetések levonásával hozta meg az elsőfokú bíróság ítéleti döntését, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.253.§ (2) bekezdése és Pp.254.§ (3) bekezdése alapján helyes indokaira tekintettel hagyta helyben.

A fellebbezéssel összefüggésben a másodfokú bíróság utal arra, hogy az alperes által fellebbezésében hivatkozott I. rendű felperesi előadással szemben az alperes az elsőfokú eljárásban 2011. április 11. napján megtartott tárgyalásról felvett 6. sorszámú jegyzőkönyv 8. oldalának 3. bekezdésében rögzítettek szerint úgy nyilatkozott, hogy „lényegében valóban úgy is volt, ahogy az I. rendű felperes elmondta, mert ő ezekben az üzletekben sohasem volt bent,..., tehát arról volt szó, hogy én intézem, én is adom vissza a pénzt, az I. rendű felperes ezekben az üzletekben nem volt bent”.

Az elsőfokú eljárásban kihallgatott A-né P.E. a 10. sorszámú jegyzőkönyv 4. oldalán rögzítettek szerint azt adta elő, hogy részére Z úr úgy adta oda az összeget, hogy

10%-ot kapott volna a R.G-val kötött megállapodás szerint, és a Z úr pedig 6% kamattal növelten adta volna vissza az összeget V úrnak.

Az alperes fent idézett személyes előadása, illetőleg A-né P.E. idézett tanúvallomása is azt erősítette, amit az elsőfokú bíróság helyesen megállapított, vagyis hogy a felperesek az alperes részére kölcsön jogcímén bocsátották rendelkezésre az 5.500.000 forintot, amelyet az alperes további kölcsön címén bocsátott A-né P.E.rendelkezésére, aki azt további kölcsön címén folyósította R.G. részére.

A peres felek egyező személyes előadása alapján helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felpereseknek nem volt tudomása arról, hogy az általuk az alperes részére kölcsönadott pénzt az alperes kinek adta továbbiakban kölcsön, közvetlen jogviszony a felperesek és az alperes között volt, az alperes e kölcsön jogviszony színleltségét a perben sikerrel nem bizonyította.

Egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltakkal a határozatlan időre adott kölcsön esedékessé válását illetően is, e körben az elsőfokú ítéletben kifejtett helyes indokokat kiegészítve azzal, hogy a Ptk.526.§ (1) bekezdése szerint a határozatlan időre kötött kölcsönszerződés 15 napi felmondással szüntethető meg, s a felpereseknek az alperes felé intézett, a kölcsön visszafizetésére vonatkozó felszólítása ilyen, a határozott időre kötött kölcsönszerződés felmondásának minősült. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg azt is, hogy az alperes a visszafizetéssel késedelembe esett, amely miatt az elsőfokú ítéletben írtak szerint késedelmi kamat megfizetésére köteles.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú ítélet a perköltség tekintetében a jogszabályoknak megfelelően került meghatározásra, annak leszállítására a másodfokú bíróság nem látott indokot.

A sikertelenül fellebbező alperes perköltséget nem igényelhet és a Pp.78.§ (1) bekezdése alapján köteles a másodfokú eljárásban felmerült perköltség viselésére, amely az által előlegezett fellebbezési illetékből és az alperesek jogi képviselőjének munkadíjából áll, amelynek mértékét a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés *a)* pontja alapján a felperesek és a jogi képviselőjük között létrejött ügyvédi megállapodás tartalma alapján állapította meg.

A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp.256/A.§-a (1) bekezdésének *f)* pontja és (3) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

P é c s , 2012. március 6.

dr. Szentpéteriné dr. Bán Erzsébet s.k. a tanács elnöke, dr. Hrubai Adrienn s.k. előadó bíró, dr. Kutasi Tünde s.k. bíró

